

האם רוחצת עליהם, והיה פרוד
מן שם העליון, סוד של ה'
העליזנה. ואז יוזד, סוד עליון,
התעלה למעלה למעלה לאין
סוף, ותבית הראשון העליון
הקדוש לא הנבי נביות מים
חמים, **שהרי מקורה הסטלאן.**

והיא שבעים שנה בבלוט,
מושם שהיא נקרה שבע
שנים, כמו שנאמר (מלכים א, ו)
ובינהו שבע שנים. ואם אמר
שליטה מלכות בבל למעלה
בסוד של שבעים שנה - מס
וחיללה. אלא בזמנ שהייה בית
המקדש קים, האור ונביות
האם העליונה (כיה) היה מאיר
וירד למטה. בין שחתאו
ישראל וחצר המקדש ושליטה
מלכות בבל, היה מבהה
ומתחיך אותו אור, ומחותנים
הקדושים לא היו מאירים.

בין שהחתונים לא היו
מאירים, מושם (מתוך) שלטון
מלכות בבל, הסטלאן אותו אויר,
ואתו מעין עליון שהיה נושא
סוד של י' הסטלאן למעלה
למעלה לאין סוף, אז אוטם
שבעים שנה לא היו מאירים,
מושם אותו אור שנמנע. וזהי
וראי גלות של שבעים שנה.

בין שה עבר שלטון בבל,
והתחלת ה"א מחתונה להאר
לא כל ישראל חזרו להטהר
(לשלא) להיות סגלה שלמה כמו
מקדם, אלא מעט מעת [בערכוביה],
וכיוון שלא נמצאה שלמות,
ונראה ה"א תחונה לשלא) אז י', מעין
עליזון, לא ירד כל כף להאר
כמו שהייתה מקדם, אלא לאט
לאט בערבוביה, שלא כי
זהוים כמו קדם כמו שראי,
ועל כף מעין העליון לא נושא
ולא מאיר, אלא שוחר להאר
מעט מעת מהות דחק (של השמאן]
של שם (של גלות והריין).

שביעין שניין לא אשתקחת אםא רביעיא
עליזהו, והוה פרודא מן שמא עליזה, רזא
דרה, עליזה. וכדין יוזד, רזא עליזה, אסתלאק
לעילא לעילא לאין סוף, ובית ראשון עליזה
קדישא, לא נבי נביות דמיין חיין, דהא
מקורה דילה אסתלאק.

וайוי שביעין שניין בגלוותא, בגין דאייה שבע
שנין אקרי, כמה דעת אמר (מלכים א, ו)
ובינהו שבע שנים. וαι תימא, **דשלטה**
מלכות בבל לעילא ברזא דעת, שניין, מס
ושלום. אלא בזמנא דהוה כי מקדשא קיים,
נהורא ונביו דאמא עליזה, הוה נהיר ונחית
לתקפה. בין דחטו ישראל, ואחרב מקדשא,
ושלטה מלכות בבל, הוה חפי, ואחשיך
ההוא נהיר, ותאי קדישין לא הו נהיין.
בין דעתאי לא הו נהירין, בגין (פנ) שלטנו

דמלכита דבבל. אסתלאק ההוא נהורא,
וההוא מבועא עליזה דהוה נבי רזא די',
אסטלאק לעילא לעילא באין סוף, כדין אינון
שביעין שניין לא הו נהירין, בגין ההוא נהיר
דאתמנע. ורק הוא ורק גלוותא דשביעין
שנין.

בין דאעדייא שלטנו דבבל, ושריאת ה"א
מתאה לאנהרא. ישראל בלהו, לא
אחדרו לאדכאה (נ"א לשלאה) למחוי סגולה
שלימתא במלקדמין, אלא זעיר זעיר, (בערכוביה)
וכיוון דשלימו לא אשתקחת, (ושראת ה"א תאה
(לשלאה) כדין, י' נביו עליזה לא נחית כל כף
לאנהרא, כמה דהוה במלקדמין, אלא זעיר
זעיר בערבוביה, שלא דכין במלקדמין
כמה דאתחיז, ועל כף נביו עליזה, לא נבי,
ולא נהיר, אלא דאחדר לאנהרא זעיר זעיר,
מגו דחקא (רשמאן) דשנא. (נ"א רגלוותה ורינא).